

ЖИТОМИРСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА
СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
КАФЕДРА СОЦІАЛЬНОЇ ТА ПРАКТИЧНОЇ ПСИХОЛОГІЇ

ПСИХОЛОГІЧНІ ЧИННИКИ ВХОДЖЕННЯ СУБКУЛЬТУРИ В “ЕМО”

Курсова робота
студентки 36 групи
соціально-психологічного факультету
(заочної форми навчання)
Лазіної Віри Юріївни

Науковий керівник
Климчук Віталій Олександрович

Житомир-2009

ЗМІСТ

Вступ.....	3
 Розділ І. ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПРОБЛЕМИ ВХОДЖЕННЯ СУБКУЛЬТУРИВ ЕМО.	
1.1. Молодіжна субкультура - невід’ємна складова розвитку підлітка..	5
1.1.1. Поняття “субкультури”.....	5
1.1.2. Складові та ознаки субкультури.....	9
1.2. Проблема входження молоді до різних видів субкультур.....	13
1.2.1. Причини входження в субкультури.....	13
1.2.2. Субкультураємо.....	15
 Розділ ІІ. МЕТОДИ ТА МЕТОДИКА ДОСЛІДЖЕННЯ	
2.1.Методи, методика і організація дослідження.....	18
2.1.1. Опис дослідницької методики.....	18
2.1.2. Процедура дослідження.....	19
 Розділ ІІІ. Психологічні чинники входження субкультури в емо	
3.1. Головні відмінності емо від решти субкультур.....	20
3.1.1. Музика емо.....	20
3.1.2. Атрибути зовнішнього вигляду емо.....	20
3.2. Загальний аналіз результатів дослідження.....	22
3.2.1. Загальна характеристика емо.....	22
Підсумок.....	24
 Список використаних джерел.....	27

Вступ:

Актуальність дослідження. Проблема формування особистості підлітка до теперішнього часу залишається однією з самих складних проблем у вітчизняній педагогіці. Її вирішення потребує комплексного науково-педагогічного підходу, адже процес формування особистості складається з різних факторів: впливу спадковості, виховання в сім'ї та школі та впливу оточуючого середовища.

Наприкінці XX століття з'явився новий термін на базі поняття “культура”; термін який зараз широко застосовується у сучасній педагогічній науці. Це “субкультура” (підкультура) - поняття, яке характеризує культуру групи або класу, що відрізняється від панівної культури або протистоїть їй.

Об'єкт дослідження: розвиток субкультури її види та вплив на поведінку підлітків.

Предмет дослідження: особливості психологічних чинників входження субкультурив “емо”.

Мета дослідження: дослідити психологічні чинники входження підлітків в субкульту “емо”.

Гіпотеза дослідження: для більшості підлітків входження в той чи інший вид субкультури є наслідком оточуючого середовища та колективу в якому вони живуть, розвиваються та зростають. А вже в подальшому розвитку особистості віддає перевагу тому чи іншому стилю.

Завдання дослідження:

- Проаналізувати наукову літературу з причини виникнення субкультури
- Дослідити особливості субкультури “емо”, характер та стиль представників данної субкультури
- Визначити психологічні чинники входження субкультурив “емо”.

Методологічні та теоретичні основи дослідження здебільшого бралися з різних сайтів світової мережі інтернет, оскільки данна проблема досить мало викладена в сучасній літературі.

Методи та організація дослідження: проводила бесіду представників “емо” на протязі двох днів, різних вікових категорій (12-17 років), що навчаються в різних навчальних закладах.

Надійність і вірогідність дослідження забезпечувалися репрезентативністю вибірки (8 осіб), особистістним спілкуванням з кожною особою індивідуально, а також загальним аналізом всіх співбесід.

Наукова новизна та теоретичне значення дослідження. При особистістному спілкуванні дізналась причини виникнення та психологічні чинники входження субкультури “емо”.

Практичне значення. Отриманні в результаті виконання курсової роботи дані про цей вид субкультури дозволить більше дізнатися про сучасну молодь, її поведінку та допоможе, як вчителям так і батькам, знайти спільну мову з представниками даного напрямку.

Розділ I. ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПРОБЛЕМИ ВХОДЖЕННЯ СУБКУЛЬТУРИВ ЕМО.

1.1. Молодіжна субкультура - невід'ємна складова розвитку підлітка.

1.1.1. Поняття “субкультури”.

Субкультура – соціальне угруповання, яке об'єднане тим, що кожен з його представників себе до нього зараховує (тобто ідентифікує). Члени такого угруповання можуть формувати групи безпосереднього спілкування (компанії, клуби, тусовки), але їхній зв'язок одне з одним може відбуватися і віртуально, завдяки захопленню одним героєм. Наприклад, субкультура "толкієністів", які грають в рольові ігри за мотивами фентезі-повістей Толкієна найчастіше мають власні клуби, а "поттеромани" (фанати Гаррі Поттера), як одна з наймолодших субкультур ще тільки формується, то її прихильники згуртовані тільки віртуально завдяки книжкам Джоан Роулінг.

Кожен представник чи носій субкультури приймає норми, цінності, картину світу, стиль життя та інше – за зразок свого існування. Але паралельно з цим існують і зовнішні атрибути, які свідчать про приналежність до певного угруповання, як наприклад: жаргон (сленг), зачіска, одяг, зовнішній вигляд та ін. Наприклад, для хіпі було характерне довге волосся, а для панків – вистрижена голова зі смужкою волосся посередині, яка називається "ірокез". Чи от інша ілюстрація – скінхеди своїм взуттям вважають тільки черевики фірми "Dr. Martins", а байкери не визнають черевиків і воліють навіть влітку ходити в шкіряних чоботях, і бажано з кованою підошвою.

Найчастіше субкультури виникають довкола певного центру чи ініціатора, який проповідує певні новації у сфері музичних стилів, способу життя, ставлення до якихось соціальних явищ. Ідейний центр формує

цілісну картину світу, ставлення до нього, випрацьовує спеціальні тексти, які набувають статусу культових (або у когось запозичує ці тексти і проголошує їх такими, що пасують до їхнього вчення).

Поняття “субкультури” як наукового терміну є досить широким та багатоскладовим. За даними новітнього філософського словника “субкультура”- це система норм та цінностей, що відрізняє групу від більшості суспільства. Сучасне суспільство, яке базується на розділі труда та соціальної стратифікації, представляє собою систему багатоподібних напрямних субкультур

Поняття “субкультури” включає в себе також :

- 1) сукупність деяких негативно інтерпретованих норм та цінностей традиційної культури, що функціонують як культура злочинного прошарку суспільства,
- 2) особлива форма організації людей (частіше всього молоді) - автономне цілісне утворення усередині панівної культури, яке визначає стиль життя та мислення її носіїв та відрізняється своїми звичаями, нормами та комплексами цінностей,
- 3) трансформована професійним мисленням система цінностей традиційної культури, що отримала своєрідне світоглядне забарвлення.

За способом виникнення розрізняють субкультури, що утворились як позитивна реакція на соціальні та культурні потреби суспільства, та субкультури, які являються негативною реакцією на існуючу соціальну структуру і панівну в суспільстві культуру. Взагалі сучасні субкультури являються специфічним способом диференціації розвинених національних та регіональних культур, в яких поряд з основною класичною традицією існують своєрідні культури утворення, що виникають на генетичній основі провідної культурної традиції, але по формі та змісту відрізняються від неї.

Все вищенаведене є описом стандартної субкультури. Що ж стосується молодіжних течій, у теоретичній частині вони практично нічим

не відрізняються від цього опису. Єдине, що учасниками молодіжних субкультур другої половини ХХ ст. є в основному молодь, а не хтось інший. Підлітків у субкультурах приваблює в основному можливість спілкуватися з собі подібними, а також зовнішня атрибутика, яка дає можливість демонструвати свою позицію у соціумі.

Загалом можна виділити 5 головних характеристик молодіжних субкультур другої половини ХХ століття:

1. Специфічний стиль життя і поведінки;
2. Наявність власних норм, цінностей, картини світу, які відповідають вимогам певних соціальних категорій молоді;
3. Нонконформізм, протиставлення себе решті суспільства;
4. Зовнішня атрибутика, яка має символічне значення;
5. Ініціативний центр, який генерує тексти.

Таким чином можна вивести наступну дефініцію:

Молодіжна субкультура – будь-яке об'єднання молоді, що має власні елементи культури, а саме: мову (сленг), символіку (зовнішня атрибутика), традиції, тексти, норми і цінності.

Дуже часто термін Молодіжна субкультура плутають з поняттям молодіжна контркультура. Для того, щоб уникнути цієї термінологічної незрозумілості, наведу таке визначення:

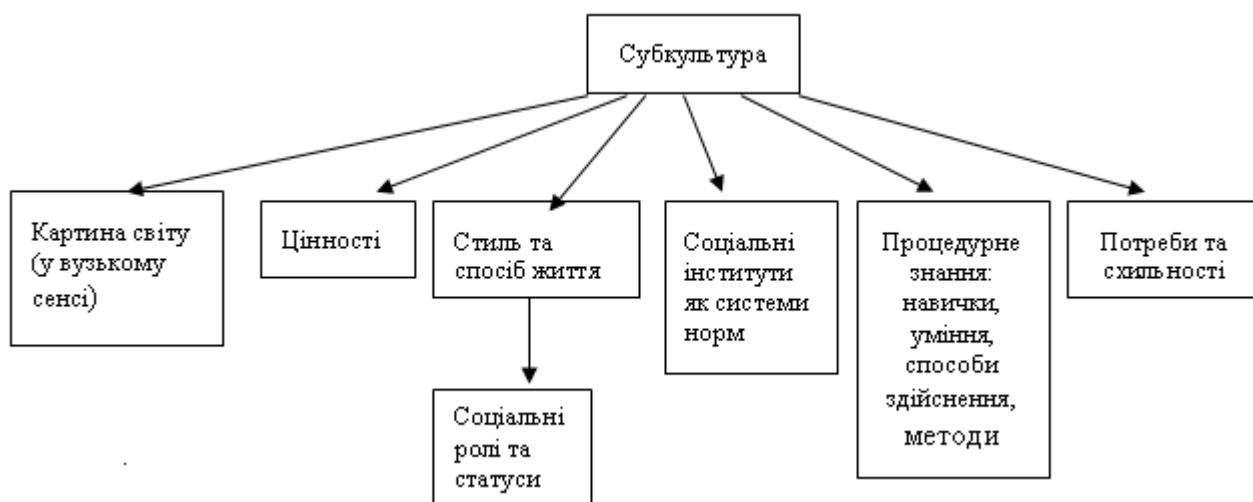
Молодіжна контркультура – об'єднання молоді, що має всі ті елементи культури, що й субкультура, але чиї норми та цінності перебувають в активній чи пасивній опозиції до існуючих у суспільстві норм і цінностей. Безперечно, що деякі субкультури є контркультурними, але зовсім не означає, що ці два терміни можна протиставляти. Ще одна поширена помилка, яка стосується нашої теми – це підміна поняття молодіжна субкультура поняттям "неформальний молодіжний рух". Річ у тому, що вони не цілком тотожні. Неформальним молодіжним рухом можна назвати систему молодіжних субкультур і широкої неорганізованої

молодіжної діяльності у взаємозв'язку між собою і з суспільством загалом. У свою чергу, молодіжний неформальний рух є частиною ширшого середовища – "андеграунду".

Молодіжна субкультура являється одним з багатьох видів субкультур Молодь створює свій жаргонний язык, моду, музику та моральний клімат. Особливості цієї субкультури пояснюються, з одного боку - надлишком життєвої енергії, а з іншого - відсутністю у більшості молодих людей економічної та соціальної самостійності. І тому для такої людини спосіб знаходження свого місця у молодіжному угрупованні є способом самоствердження та самореалізації себе в суспільстві.

Слід брати до уваги ще й такий момент, що "кожна людина належить до якоїсь субкультури хоч субкультури більшості людей не мають ані самоназви, ані системи символів, що визначають їх межі. Можливе припущення полягає в тому, що самоідентифікація та символіка має вияв лише разом з необхідністю швидко та ефективно відрізнити своїх від чужих. Виходячи з цього, можна висунути гіпотези стосовно зв'язку організаційних факторів і проведення символічних меж. Емпіричні дані в цілому підтверджують це припущення. Так, є очевидний зв'язок між суб'єктивною важливістю субкультурної самоідентифікації і мірою, з якою група розпорошена в більшій за розмірами популяції". Необхідні чіткі критерії та показники, за допомогою яких ці субкультури можна виявляти, описувати та типологізувати.

Тому, на нашу думку, складовими субкультури а одночасно й ознаками є знання (картина світу у вузькому сенсі); цінності; стиль та спосіб життя; соціальні інститути як системи норм; процедурне знання: навички, уміння, способи здійснення, методи; потреби та схильності (див. схему).

1.1.2. Складові та ознаки субкультури

Критерієм наявності та сформованості субкультури є єдність вищевказаних параметрів. Творцем та носієм субкультури тут є соціальна група, що має певні культурні ознаки, котрі відрізняють її від інших спільнот. Соціальну групу тут слід розуміти передусім в широкому сенсі. Тобто як велику спільноту людей, головною ознакою якої є насамперед культура а не місце в системі суспільних відносин.

Розшифруємо запропоновану схему докладніше.

Знання (картина світу у вузькому сенсі). Під цим поняттям мається на увазі вся сукупність знань та уявлень індивіда про оточуючу дійсність, відштовхуючись від яких, індивід вибудовує цілісний образ соціального світу та свого місця в ньому. На основі виробленого образу відбувається орієнтація в життєвому просторі. Тут слід виявити яким чином відбувається робота з соціальною інформацією та які елементи соціального світу при цьому виділяються, а також механізми, що обслуговують процес побудови такого образу.

Цінності ми розумітимемо як компонент соціальної системи, що наділяється особливим значенням в індивідуальній або суспільній свідомості. Цінністю може бути будь-який об'єкт (матеріальний чи

ідеальний) — як реальний, так і уявний — у тому разі, якщо такий об'єкт слугує фокусом прагнень, бажань груп або окремих осіб.

У будь-якій системі цінностей можна виділити:

- 1) те, чому надається перевага найбільшою мірою (акти поведінки, що наближається до соціального ідеалу; це те, чим захоплюються, але чого не завжди дотримуються);
- 2) те, що вважається нормальним, правильним (так чинять у більшості випадків);
- 3) те, що не схвалюється, засуджується і — на крайньому полюсі — вважається аморальним, злочинним.

До цінностей, що характеризуватимуть та вирізнятимуть субкультури як такі, ми віднесемо саме ті цінності, що є притаманними певній соціальній групі в цілому та конкретному індивіду (членові субкультури) зокрема.

Стиль та спосіб життя. Ця категорія поєднує в собі такі компоненти, як стиль життя, спосіб життя, соціальні ролі та статуси. Стиль життя розумітиметься як соціально-психологічна категорія, що виражає певний тип поведінки людей. Це поняття дає змогу сконцентрувати увагу на суб'єктивному боці людської діяльності, мотивах, формах вчинків, повсякденної поведінки індивіда, сім'ї, інших соціальних груп.

Спосіб життя відповідно, охоплюватиме сукупність типових видів життєдіяльності індивіда, соціальної групи, суспільства в цілому, яка береться в єдності з умовами життя, котрі її визначають. Ця категорія дає можливість комплексно, у взаємозв'язку розглядати основні сфери життєдіяльності людей: їхню працю, побут, суспільне життя та культуру, виявляти причини їхньої поведінки, зумовленої устроєм, рівнем та якістю життя.

Соціальні ролі та статуси також належать до стилю та способу життя. Спосіб життя індивіда в культурі та субкультурі передбачає набір

ролей, які індивід виконує за різних обставин. Можна стверджувати, що описати всі можливі обставини навряд чи можливо, але серед них можна виділити класи стандартних обставин, в які індивід потрапляє регулярно. В кожному класі таких обставин людина виконує певну роль (як правило одну). Інваріантний клас обставин передбачає обмежений перелік ролей; виконуючи їх, різні особистості реалізують тим самим вимоги інститутів, які вироблені для даних класів обставин і які можуть бути відображенням своєрідності субкультури

До стилю та способу життя, що характеризуватиме та вирізнятиме субкультуру як таку, ми віднесемо саме той стиль та спосіб життя (стиль життя, умови життя, ролі та статуси), що є притаманними певній соціальній групі в цілому та конкретному індивіду (члену субкультури) зокрема.

Соціальні інститути як системи норм. Поняття інституту ми розуміємо як відносно стійкі типи та форми соціальної практики, за допомогою яких організується життя суспільства, забезпечується стійкість зв'язків та стосунків у межах його соціальної організації. Діяльність соціального інституту визначається: по-перше, набором специфічних соціальних норм та приписів, що регулюють відповідні типи поведінки; по-друге, його інтеграцією в соціально-політичну, ідеологічну та ціннісну структури суспільства, що дає змогу узаконити формально-правову основу діяльності того чи іншого соціального інституту, здійснювати соціальний контроль над інституційними типами дій; по-третє, наявністю матеріальних засобів та умов, що забезпечують успішне виконання нормативних приписів та здійснення соціального контролю. У зв'язку з цим соціальні інститути можуть бути схарактеризовані з точки зору як зовнішньої, формальної (матеріальної) структури, так і внутрішньої, тобто з позиції змістовного аналізу їхньої діяльності. Нас цікавитиме саме внутрішній (змістовний) аспект їхньої діяльності.

Із змістовного погляду, соціальний інститут — це набір доцільно орієнтованих стандартів поведінки конкретних осіб у типових ситуаціях. Ці стандарти поведінки нормативно врегульовані. Вони закріплені нормами права та іншими соціальними нормами. В межах соціальної практики виникають певні види соціальної активності, причому правові та соціальні норми, що регулюють цю діяльність, концентруються, групуються в певну систему, яка забезпечує даний вид соціальної діяльності. Такою системою і слугує соціальний інститут.

Кожний соціальний інститут характеризується наявністю мети діяльності, конкретними функціями, що забезпечують досягнення цієї мети, набором соціальних статусів та ролей, типових для даного інституту.

Різні субкультури мають свої способи впорядкування їхнього життя як субкультур. У межах субкультур повинні виникати певні специфічні для них інститути (наприклад, “пахан” у зоні тощо). Ці інститути виявляють притаманну їм специфічну ієрархію.

Інститут, як ми вже зазначали, передбачає певну систему норм, що засвоюються в процесі соціалізації. Одні з них усвідомлюються (незалежно від того, писані вони чи ні), а інші не усвідомлюються. Можна припустити, що субкультура тримається саме на несформульованих та неусвідомлюваних нормах. Навчання таких норм іде на прикладах, тобто в процесі реальної поведінки. Реальна поведінка є виявом певної ролі, передбаченої в певному інституті, за відповідного інваріантного класу обставин.

Процедурне знання: навички, уміння, способи здійснення, методи. Сюди входить саме те знання, яке є необхідним для виконання того набору ролей, що передбачені для індивіда певною субкультурою

Потреби та схильності. Потреби ми тлумачитимемо як стан нестачі з чого-небудь, стан, що стимулює діяльність, спрямовану на компенсацію цієї нестачі. Потреби лежать в основі утворення цінностей.

Людські потреби бувають неусвідомленими (їх називають потягами) та усвідомленими. Усвідомлення потреб слугує формуванню інтересу, мотиву, орієнтації, установки, мети, рішення, дії. За критерієм походження потреби поділяються на природні, або біогенні, тобто первинні (в самозбереженні — їжі, воді, відпочинку, сні, теплі, збереженні здоров'я, відтворенні потомства, сексуальні тощо) та соціогенні, вторинні (в самоствердженні, спілкуванні, різноманітних досягненнях, в дружбі, коханні тощо; у знаннях, саморозвитку; у творчості, самовираженні). Первинні та вторинні потреби мають соціальний характер: вони опосередковуються суспільством, котре визначає конкретні форми їх прояву та задоволення.

Нас цікавитимуть, передусім, саме соціальні потреби людей: потреби в спілкуванні, в самозбереженні, самоствердженні, саморозвитку, самовираженні; соціогенез вторинних потреб; особливості суспільного формування конкретних проявів та способів задоволення таких потреб.

Схильність ми розумітимемо як стійку орієнтованість людини на щось, бажання займатися певним видом діяльності. Схильність формується і розвивається під впливом умов життя, навчання і виховання.

До потреб та схильностей, що характеризуватимуть та вирізнятимуть субкультури як такі, ми віднесемо саме ті потреби та схильності, які є притаманними певній соціальній групі загалом та конкретному індивіду (члену субкультури) зокрема і які задовольняються та реалізуються в рамках певної субкультури

1.2. Проблема входження молоді до різних видів субкультур

1.2.1. Причини входження в субкультури

Соціологи констатують, що молодіжні субкультури стали масовим явищем: чи не кожен третій підліток є членом молодіжного

угруповання. Серед дітей нині не модно бути звичайним, потрібно виділятися з натовпу. Течій, в які записують себе школярі, десятки. У найнебезпечніші і наймасовіші з них потрапляють діти батьків, котрі поки що не бачать. Серед найпопулярніших - емо, панки, хули і скіхеди, дорослим у їхній світ - зась.

Сучасна наука виводить навіть певну класифікацію молодіжних субкультур. В короткому викладі їхня типологія виглядає так:

- романтико-ескапітські субкультури (хіппі, толкієністи, байкери...)
- гедоністично-розважальні (мажори, рейвери, репери...)
- кримінальні (гопники, скінхеди...)
- анархо-нігілістичні (панки та інші).

Приєднання до неформальної групи – нормальний та закономірний вибір підлітка. Вибір конкретної неформальної групи частіше є не вільним, так як підліток звичайно мусить приєднатися до тієї групи, що домінує на території його проживання.

Чим дітям зайнятись у вільний час знали у Радянському Союзі піонери. Україна досі так і не знайшла достойної заміни цій системі позашкільної освіти. Нинішні школярі змушені самі урізноманітнювати собі життя. Серед дітей нині модно виділятися з натовпу, не боятися смерті і нехтувати правилами. Найпопулярніше шкільне угруповання у столиці - це Емо. Їх можна впізнати за чорно-рожевою гамою одягу і обов'язковою гривкою на чолі. Емо - від слова "емоція". Це ті, хто не криється у своїх почуттях. Емо якщо плачуть – то сильно, якщо сміються - то голосно. Головна небезпека чорно-рожевих підлітків - культ самогубства. Діти цього навіть не приховують. Аби стати справжнім емо, діти проходять спеціальні, часто жорстокі випробування. Вони називають це посвятою. Найстрашніше для цих дітей – це залишитись емо. Дорослі емо доводять самогубство до кінця.

Друге за популярністю угруповання – хули або хулігани. Сюди приймають лише хлопців, футбольних фанатів і тільки після випробування бійкою.

У хулів культивують кулаки. Відтак ці підлітки набувають звички бути агресивними і битися з усіма за дрібниці. Головні битви хулів - футбольні. Для цього вони спеціально беруть із собою битку та вдягають захисні боксерські бинти.

Одіознішими за хулів – панки. Вони носять ірокеза на голові, розмальовують волосся в різні кольори, не цураються лайки та особливо випивки. Головна небезпека панків - вони часто не можуть повернутися до суспільства і неохайність.

Найнебезпечнішими є скінхеди - агресивні підлітки, часто саме під впливом дорослих стають на цей шлях. Люблять ходити з напівзакритими обличчями, зловживають алкоголем і лайкою, захоплюються нацистською символікою.

Усі субкультури заважають дитині адаптовуватись і досягати успіху в суспільстві. Ці діти вчасно не дорослішають і схильні до нездорового способу життя.

1.2.2. Субкультура емо.

Хто такі ЕМО?

Емо-кіді одягаються у рожеве і чорне, носять вузькі джинси чи куці синтетичні штани, як у 1950-х тієї ж епохи камізельки з ромбами, светри з V-подібним вирізом, тісні піджаки зі значками, футболки з мультперсонажами (Боб Губко) або назвами емо-груп, довгі смугасті шалики. Емо роблять пірсинг (чим більше, тим краще) і "тунелі" у вухах. На голові в емо - чорне волосся, натуральне або фарбоване, з довгою гривкою, розтріпане або закріплене зворушливими дитячими заколочками (при чому їх можуть носити і хлопці і дівчата). З аксесуарів популярні

коралі, кольорові браслети, наплічники та "квадратні" сумки, окуляри з прозорим склом і масивною оправою. На ногах в емо - кеди, тенісні туфлі або венси (кеди без шнурків). Малюють нігті чорним лаком, обводять очі густо-густо чорним олівцем і дивляться на світ сумно-сумно.

Справжні емо не люблять афішувати свою приналежність до цієї субкультури і взагалі скептично ставляться до емо-"уніформи", показової депресивності та неврівноваженості. А ті, хто одягається в емо-стилі, постійно плачуть і доводять, що є "тру" емо, можуть мати лише приблизне поняття, що це таке і звідки воно взялося.

Походження

Насправді ж почався емо зовсім не з одягу, а з музики. "Емо" - це скорочено від "emotional" - емоційний, від назви напряму хардкор-музики. Емо співають про біль, несправделивість, проблеми, тексти дуже емоційні, як і вокал. Вокаліст дуже часто зривається на крик. Музика - відносно важка, може бути мелодійною, може - хаосом звуків, які мають на слухача емоційний вплив. Емо "виріс" із панку. Одні з передвісників емо, вашингтонці "Rites Of Spring", спочатку грали в панк-групах. А 1984 року принесли в музику щось нове: панківська швидкість і шаленство лишилися, натомість вокал став дуже емоційним, аж до стогону, а тексти - дуже особистими. Вже наступного року щось подібне стали "видавати" й інші групи: "Police Of Three", "Grey Matter", "Soulside", "Ignition", "Fire Party", "Rain"...А слово "емо" на позначення звучання цих груп в одному з інтерв'ю вживає Аєн Мак-кей, вокаліст "Minor Threat". Пізніше його почали називати емокором.

До початку 90-х напрям емо перетворився на цілу субкультуру із часом виокремилися різні напрями. Окрім емокору, це були хардкор "Сан-Дієго", скрімо - важчий варіант емо, більше жорстокості та криків, французький емокор - мелодійний і м'який варіант скрімо. Усі ці жанри, окрім "Сан-Дієго", існують дотепер.

У періоді із 1994-го по 2000-й емо зазнавав впливу гранджу та інді-року, це проявилось в творчості груп "Sunny Day Real Estate", "Mineral", "Christie Front Drive", "Braid", "Boys Lite". А нова хвиля емо почалася 2000 року й от тепер накрила Україну

Кілька слів про позерів

Як і у всіх субкультурах в емо є свої позери (дітки, які ходять у рожевому, слухають "Токіо Хотел" чи "Май кемікал романс" і кричать, що це емо) та свідомі люди, які знають, чого хочуть, і мають певне закріплене світосприйняття. Та більшість із тих, хто називає себе емо - таки позери, які зі шкури лізуть аби показати себе. Для них головне - статус. Думають: натягнув "скейтери і рожеву блузку - ти емо.

Позери усьому світові розказують, що вони невдоволені життям, коханням, матеріальним становищем. Усі кажуть, які вони бідні, плачуть, ридають...Але водночас можуть бути скаженими та радісними. Вічне протистояння емоцій радості й смутку. Вони ріжуть вени, бо це стильно..На суїцид сьогодні мода.

Розділ II. МЕТОДИ ТА МЕТОДИКА ДОСЛІДЖЕННЯ.

2.1.Методи, методика і організація дослідження.

2.1.1. Опис дослідницької методики.

Дослідження проводилося методом бесіди з представниками субкультури емо. Для більш чіткого аналізу результатів досліджуваним були запропоновані однакові опитувальники. В ньому були представлені такі питання:

1. Як тебе звати?
2. Скільки тобі років?
3. Де навчаєшся?
4. Скільки часу ти є представником емо?
5. Чому ти обрав саме емо?
6. Що для тебе означає емо?
7. Що відрізняє емо від решти субкультур?
8. Яка музика тобі подобається?
9. Що виражає твоя зовнішність та стиль одягу?
10. Чи не хотів би ти перейти до іншої субкультури?
11. Що для тебе найголовніше в житті?
12. Чи є у вашому колі звичаї або правила?
13. У вас є “головний”?
14. Як ставляться батьки до твого стилю життя?
15. Чи допомагає тобі емо в житті?
16. Це правда що емо є дуже емоційні особистості?
17. Як ти ставишся до наркотиків?
18. Чи цікавить тебе політичне життя в країні?
19. Чи є якісь правила до вступу емо?

2.1.2. Процедура дослідження.

Бесіда проводилася на початку березня в суботу та неділю у міському парку о 16:00 годині. Було опитано 8 учнів міських загальноосвітніх шкіл з яких 4 дівчини віком 15-16 років та 4 хлопці 15-17 років.

По результатам бесіди я вибрала найбільш вагомі психологічні чинники які є головною передумовою вступу молоді до різних видів субкультур Також методом середньо арифметичного обчислила приблизне процентне співвідношення цих чинників.

Психологічні чинники та їх процентне співвідношення:

- самотність-45%;
- нерозуміння батьків-70%;
- прагнення до захищеності-34%;
- свобода-62%;
- групування-30%;
- емоційна насиченість у спілкуванні-50%;
- прагнення компенсувати недоліки традиційних інститутів сім'ї та школи-47%.

Розділ III. Психологічні чинники входження субкультур в емо.

3.1. Головні відмінності емо від решти субкультур

3.1.1. Музика емо.

Музика:

emo: Moss Icon, Native Nod, Still Life, Hoover, Milemaker

emocore: Embrace, Rites Of Spring, Split Lip, Four Hundred Years, SOG

emo indie rock: Sunny Day Real Estate, Mineral, Cursive, Pop Unknown, Monochrome

french emocore: Fingerprint, Gantz, Jasemine, Anomie, Amanda Woodward

screamo: Orchid, Funeral Diner, Joshua Fit For Battle, Circle Takes The Square, Page 99

pop emo: The Used, Early November, Thursday, Time Spent Driving, Finch, Panic! at the disco

San-Diego hardcore: Heroin, Swing Kids, Iconoclast, Antioch Arrow, Angel Hair

emoviolence: Union Of Uranus, Shikari, Tristan Tzara, The Apoplexy Twist Orchestra, Jerome's dream, Time Spent Driving.

3.1.2. Атрибути зовнішнього вигляду емо.

Волосся та обличчя:

- пофарбоване або природне чорне волосся необхідно обрізати рівно на половину чола. Кусками спереду і локонами по вуха і з заду;
- повинні бити бакенбарди;
- по бажанню на потилиці волосся можна обрізати досить коротко і зробити шипи за допомогою геля;

- рвана коса чьолка з фарбованим локоном, чолка спадає, закриває одне око і доходить до щоки;
- майже вибілене обличчя, блідні вуста, практично в колір шкіри, очі ярко підведені.

Одяг:

- здебільшого практикується чорно-рожевий колір. Якщо є рукава то бажано смугасті;
- джинси краще вузькі та чорні, точніше обтягуючі та звужені до низу;
- на джинсах подвійний ремінь. Тобто один звичайний ремінь, а другий бажано з заклепками, три металеві смуги;
- проклепані ремені різних кольорів та напульсники;
- відмінно виглядають "батьківські" штани з поліестеру;
- тонкі кофти з поліестеру, краще малого розміру (з верхнім рядом гудзиків та коміром), можна навіть на 2 розміри менше, але з цікавими та незвичними малюнками;
- майки дитячого розміру зі спортивними номерами на спині або випадково написаним лозунгом;
- вузькі трохи затерті майки з хеві метал-дизайном (Motorhead, Metallica, Iron Maiden);
- різноманітні кольорові шарфи;
- польто (яке взагалі вважається класичним одягом для емо);
- куртки типу "робочий одяг" земельного, темно-синього, сірого або коричневого кольору. Допускаються 1-2 нашивки;
- перчатки без пальців та браслети з черепами або подібними приколами.

Взуття:

- кросівки чорного кольору, шнурки рожеві;

- рожеві кеди з визерунком в шашечку;
- тенісне або скейтерське взуття;
- конверсійного та авангардного стилю спортивне взуття.

Зовнішні атрибути:

- окуляри в товстій чорній оправі;
- велике кільце для ключів у стилі “а-ля швейцар”, також можна просто гаманець з ланцюжком;
- велике крупне намисто на шиї;
- на руках браслети (імітація прикриття уявних порізів вен);
- пірсинг (на вустах та взагалі на обличчі на будь-якому місті);
- різноманітні сумочки (можна використовувати навіть кур'єрську) або рюкзаки з плюшевими ведмедиками та значками на лямках або застібках. Все є прикрашено коректором, наклейками та кліччати пасомами;
- усілякого виду заколки для хлопців;

3.2. Загальний аналіз результатів дослідження.

3.2.1. Загальна характеристика емо.

З цих питань я зрозуміла, що сенс в емо — це насамперед самовираження, своєрідне одкровення перед світом і прояв емоцій, яскравих, соковитих, таких що запам'ятовуються. Вони не знають куди йти, дезорієнтовані в суспільстві, невпевнені в політичній позиції.

Як кажуть самі представники цієї субкультури все частіше вони стикаються з тим, що у багатьох навіть дуже хороших людей дуже примітивне і поверхнєве поняття про емо-культуру. Багато хто вважає, що для всіх емо характерне ниття, сльози, замкнутість і суїцидальні схильності. Самі емо стверджують, що це неправильно! По-перше, потрібно

відштовхуватися від того, що кожна людина індивідуальність, не треба всіх прирівнювати один до одного. І субкультуру може характеризувати лише стиль музики і одягу, а емо – це не просто імідж, це світогляд, це стан душі, це стиль життя. У емо не така філософія, як у готів або панків, але багато хто навіть не вникає в суть емо, та стають або позерами, або антиемо. По-друге, мало хто має поняття про моральні ідеали і цінності емо. Ніхто не може стати емо, якщо його ніколи не кидали. В основному всі емо- стрітеджери (straight-edge), тобто вони проти наркоманії, алкоголізму, безладних статевих зв'язків і взагалі за здоровий спосіб життя.

Зі слів представників цієї субкультури, дійсними цінностями емо визнають емоції, справжні відчуття, а не жалюгідну їх подібність. Така молодь вважає, що у цьому світі все дуже складно, дуже багатьом не вистачає любові і розуміння. Емо виражає біль, який відчуває кожен, дає йому вихід. Людина, яка створила собі емоподібну оболонку, шукає спілкування з іншими такими ж, хоче влитися в компанію. Емо припускає неповторність, винятковість свого сприйняття, справжнє самовираження, а не створення образу, який подобався б твоїм друзям і знайомим. Іноді спілкування між представниками емо-покоління обмежується фразами "всі злі і жорсткі", "мене ніхто не любить". Емо-кіду властива кардинальна зміна настрою. Мета його життя – знайти справжню любов, чисту і всепоглинаючу, як сльози, які вони проливають.

Підсумок:

З цієї роботи я дізналася про, що термін субкультура є досить широким та багатоскладовим, сучасна субкультура являється специфічним способом диференціації розвинених національних та регіональних культур. Також є молодіжні течії субкультур. Молодь створює свою мову, музику, моральний клімат. Сучасна наука виводить навіть певну класифікацію молодіжних субкультур. В короткому викладі їхня типологія виглядає так:

- романтико-ескапітські субкультури (хіппі, толкієністи, байкери...)
- гедоністично-розважальні (мажори, рейвери, репери...)
- кримінальні (гопники, скінхеди...)
- анархо-нігілістичні (панки та інші).

З проведеної бесіди з представниками емо я дізналася багато цікавого про них. Їх походження, стиль, музику. В залежності від напрямку музика може бути мелодійною і повільною з вклиненням жорстких гітарних ритмів або жорсткою і динамічною. Субкультура шанувальників емо називається однойменно, але не рідко можна почути визначальне їх слово “емо-кіди”. Дізналася, що дійсний емо дотримується здорового способу життя - не п'є, не палить, наркотиками не балується.

Сенс в емо — це насамперед самовираження, своєрідне одкровення перед світом і прояв емоцій, яскравих, соковитих, таких що запам'ятовуються. Вони не знають куди йти, дезорієнтовані в суспільстві, невпевнені в політичній позиції.

Проводила бесіду з представниками “емо” різних вікових категорій (12-17 років), на протязі двох днів, що навчаються в різних навчальних закладах.

Обробивши всю інформацію я зробила висновок, що психологічні чинники входження субкультури в емо характеризується багатьма факторів. Найбільш значимі є такі:

- самотність;
- нерозуміння батьків;
- прагнення до захищеності;
- свобода;
- групування;
- емоційна насиченість у спілкуванні;
- прагнення компенсувати недоліки традиційних інститутів сім'ї та школи.

Що стосується нерозуміння батьків- вчасини з дорослими характеризуються складним протиріччям внутрішньої позиції підлітка - прагнення до самостійності поєднується з тривогою, що він не впорається з новими завданнями, які поставлені перед ним. У цьому йому потрібна підтримка дорослого, але відкрито визнати це він не хоче. В даних відносинах підліток шукає прийнятне для нього співвідношення піклування і власної незалежності.

Емансипація від влади дорослих проявляється у заміщенні їх ролі групою однолітків, що являється феноменом з точки зору впливу оточуючих на дану особистість. Нестримний потяг до спілкування, до колективу, до спільних діяльності та дозвілля являються причинами об'єднання підлітків у групи і сумісної діяльності у цих групах. Спрямованість таких груп лякає і вчителів, і батьків, тому що умовити підлітка оставити групу буває дуже важко.

У підлітковий період людина більш відчуває необхідність мати друга. Спостерігається підвищення інтересу до ровесника, як до людини з певними внутрішніми якостями. В процесі спілкування з однолітками підліток вибирає друзів за схожістю поглядів на життя, та чітко усвідомлює різницю між товаришем і другом, якому можна довіритись.

Після цього дослідження моя гіпотеза частково підтвердилася, оскільки для більшості підлітків входження в той чи інший вид субкультури є не тільки наслідком оточуючого середовища та колективу в якому вони живуть, розвиваються та зростають, а також іншими факторами, що відносяться до їх психічних особливостей.

Проаналізувала наукову літературу з причини виникнення субкультури
дослідила особливості субкультури “емо”, характер та стиль представників данної субкультури

Список використаних джерел:

1. Воронов В. Что нужно знать о молодежной субкультуре?// Воспитание школьников-2001-№4-20-25с.
2. Воронов В. Что нужно знать о молодежной субкультуре?// Воспитание школьников-2005-№5-23-26с.
3. Емельянова Е. Общество Сторожевой Башни: Организация и субкультура
4. Українська молодіжна субкультура// Спалах-2005-№1-2(травень-червень)-8-10с.
5. Музыкальный энциклопедический словарь / Глав. редактор Г.В. Келдыш. - М.: Советская энциклопедия, 1990
6. Моторная И. Меланхолики с клыками// Киевские ведомости.-2008-№27/ 13 февраля-6с.
7. Левикова С.И. Две модели динамики ценностей культуры(на примете молодежной субкультуры)// Вопросы философии -2006-№4-71-79с.
8. Лурьев М. Бомбежка цветом// Семья и школа-2006-№6-28-30с.
9. Сінькевич Н. Особливості формування морально-ціннісних орієнтацій у дівчат-підлітків // Рідна школа. - №12. - 2000. - С.22-23.
- 10.Соколова-Сербская Л., Сороковикова В. Молодежные субкультуры// Народное образование-2008.- №7-265-268 с.
- 11.Тітлай М. Новий підхід до теорії молодіжної субкультури// І.-2002-№24-109-134с.
- 12.Хижняк И.А. Парадоксы рок-музыки: мифы и реальность. - К.: Изд-во ЦК ЛКСМУ. Молодь, 1989.
- 13.Шимановський М. Субкультури в Україні: штрихи до портрета// Шкільний світ-2006-№15(квітень)-21-23с.
- 14.Яворницька О. Теорія субкультури у соціологічній перспективі//І.-2002-№24-100-108с.

